

بونوئل‌ها

نوشته‌های سوررئالیستی لوئیس بونوئل

ترجمه‌ی شیوا مقاللو

-حهان بو-

فهرست

۷	مقدمه‌ی مرحوم
۹	مقدمه‌ی ژان کلود کربر
۱۵	بوشار سورریالیستی
۱۷	حایانی ناگفته‌ی
۲۰	سطم برای ارکسیر
۲۴	حومه‌ها دسمانه‌ها
۲۷	برادری‌های گمیام به میانه‌ی مصامن سایر بو
۳۱	چرا ساعت سی سدم
۳۷	قصه‌ی ریاضی
۳۹	لوسیل و سه ماهی او
۴۰	رگار
۴۳	کاوالریا روویسکانا
۴۶	فرامن مطیوع سی س هووسکا
۵۰	نامه به سین بلو در رور قدس والرو
۵۵	انده‌ای برای نک داسان
۵۶	مراسم عشای ریالی و اسکان
۵۸	مساڑ ابعو

۵۹	نک داسیان مطیوع
۶۱	درباره‌ی عسق
۶۳	نک رزافه
۷۰	نه سخچه دوست دارم
۷۱	سگ آبدلیسی
۷۳	واکسی معحره‌گر
۷۵	نه نظرم به حیر است و نه سر
۷۶	نه بحث رفیق
۷۷	ریگس کمان و مرهم
۷۹	محی‌بایو
۸۰	حراناسی
۸۲.	راشده‌ی بعدس
۸۴.	قصری ارجع
۸۵	پریده‌ی دلهزه

خیانتی ناگفتنی

یک سال تمام روی کارم، شاهکارم، عرق ریحته بودم هر رور پیح، شش، حتا ده ساعت روی این دستاورد بی‌بطیر که تمام محلات ادی معتر حهان بر سر به‌دست آوردش باهم می‌حسگیدند، کار کرده بودم اتاییه، کفپوش چوبی و کتاب‌های اتاقم همه نامسرت حمع می‌شدید تا حان کلدم روی این کار عظیم را تماشا کرد به محض این‌که می‌شستم، میر، قفسه‌ی کتاب و تحت، اطرافم حلقه می‌ردد و ناحرسنی حیر‌حیر می‌کردند به‌خصوص قفسه‌ی کتاب که روی بوک پا بردیک می‌شد و ردیف‌های پرکتابش را مشتابا به رویم حم می‌کرد عکوتی هم که در گوشه‌ای مشغول ساحت حایه‌ی برگش بود، مرتب از روی قرقره‌ی داربستش به پایین سر می‌حورد و با حرکت دادن پاهاش، سری به شان تایید کارم تکان می‌داد

تها دشمن من، دشمنی مراحم و مراجعه‌حو، باد بود تقریباً هر شب پیش از ورود به اتاقم، ساحوشحالی و سوت‌ربان او را پشت سر حا می‌گداشتم تا سیم‌های برق حیان را در هم پیچاند یا میان کاعده‌هایی که بر پیاده‌روهای سگی به هم ساییده می‌شدید، شلگ بیدارد اما به محض این‌که در اناق لباس‌هایم را می‌کلدم، همین که صدلى راحتی بارحمت عبار را از روی حودش می‌تکاند و

دور حود چرخیدن و به هر سو گریختن، چرا که ناد برای کاعده همان حکم گربه
برای موش را دارد

من که از رفتار نادرست ناد و فقدان علاقه‌مندی اش سست به کارم
عصسایی شده بودم، به او تذکری حدی دادم بعد، او که تظاهر می‌کرد به کارم
توحه دارد، هزاران صفحه را مزور کرد و آنها را همچون تردستی که ما ورق‌های
ناری چشم‌بندی می‌کند، تُر رد، و بعد ناگهان نا یک سیلی آسی از میان پیحره‌ی
مهوت که دهان برگش را باحیرت نار کرده بود، به فضای پرت‌شان کرد و خودش
هم دیالشان راه افتاد

ار پا درآمده بودم، گیج، حدالصاده‌ای ابدی، مثل کتابی دور از حل ناد کارم را
برده بود، کار بهایی ام را، کاری که حالا به مرعه‌های دریایی تبدیل شده بود و در
افق پروار می‌کرد

در دل سوگید خوردم که بی‌هیچ گذشتی انتقام نگیرم، و به روی راهش را هم
پیدا کردم وقتی دیدم که روی پشت‌نام خواهد – کار دودکش‌هایی که همراه
خرپُف او حمیاره می‌کشیدند – پیحره‌ی عیرقابل استفاده دیگری را که
لولاهایش درآمده بود، کار گذاشتم و او در دام افتاد

او، مثل همیشه، همین که بیدار شد خودش را به پیحره کوید اما این بار فهمید
که اسیر شده است، معلوم، و محصور شکاف‌ها

حال سال‌هاست که عمرده انتظار می‌کشد و آزادی اش را از من تقاضا می‌کند
من، سرسختانه، او را همان حا نگه داشته‌ام، دستی درد نه شیارهای پیحره‌هایی
که همیشه سته است و همیشه به خود مطمئن من ناکسی ناری ندارم

ار اسپاسانی، منتشرشده در اولترا (مادرید)، ۱ فوریه‌ی ۱۹۲۲

باروان گرمش را می‌گشود تا مرا در برگیرد، ناد هم شروع می‌کرد به کوییدن
مشت‌های حشیش بر قاب پیحره، و متطر فرستی می‌ماید تا یا دردانه از پیحره
وارد شود یا نارور آن را نار کند، اما پیحره‌ی من الگشتان قوى و سرسختش را
محکم در هم قلاط می‌کرد و ناد را به ناد تمسخر می‌گرفت ناد برای استقام سا
شتانی سعاهه به دیوارها فشار می‌آورد، بلند سوت می‌کشید و مشت‌های پیحره‌ی
و ریگش را به شیشه‌ها می‌پاشید من علی‌رغم همه‌ی این‌ها، به بوشتن ادامه
می‌دادم

دست آخر یک شب ناد به من قول داد که اگر احארه دهم وارد اتاق شود و
کارم را تحسین کند، به تنها دیگر مرا حمّم شود، بلکه بر عکس، سرایم ا نوع عطرها
و موسیقی‌ها را هم بیاورد و به آرامی روی کار سترگم رمزمه‌شان کند
ناید اعتراف کنم که از این بیشهاد و سوسه شدم و با عورتی به حا از این‌که
شخصیتی به آن مهمی به کارم علاقه‌مند شده، رصایت خودم را اعلام کردم ناد
که نامسرت روره می‌کشید، دو درخت را از ریشه درآورد، چند جانه را چهل و
پنج درجه چرخاند، و تمام ریگ‌های شهر را متن باقوس عید به صدا درآورد او
که هور راصی شده بود، به نمایشی سحرآمیر دست رد و سه کشیش را که
یواشکی توی حیان راه می‌رفتند به سه چتر پشت‌ورو تدبیل کرد حیان‌ها و
حایه‌ها را میان اسره‌ایش پیچید و هیمالیایی ساخت، و سا شعبده‌ناری روی
میرهای کافه‌ها لباس کهنه‌های ریش‌ریش، مدارک و اسداد، کاه و پوشال و اشیایی
متعلق به یک حواه‌فروشی برگ را رویاند

دست آخر نا مشاهده‌ی اشتیاقش به حل رصایت من، تصمیم گرفتم به او
احماره‌ی ورود ندهم، و پیحره را نار کردم

ناد گروتسک با سر ار روی هرمه دیوار هجوم آورد، بی‌امان همه‌چیر را بو
کشید و تو سد کاعدها آشوب عظیمی به راه انداحت کاعدها آن‌جا در آرامش
آسوده بودند، اما همین که حصور هیولا را دریافتند و پیش از این‌که میان تشت و
کف کمد پاه نگیرند، دیوانه‌وار شروع کردند به نالا رفق از سروکول یکدیگر، و